

Agustí Ensesa Bonet

Escola de Tastavins del Gironès

El vi

Sarroges

Montsant 2008

És un vi negre del Montsant, elaborat a partir del raïm de vinyes conreades a 750 metres d'altitud sobre el nivell del mar i a la latitud més al nord de tota la comarca. Aquesta ubicació geogràfica li dona un caracter especial. És l'expressió màxima de l'excel·lència. Està elaborat amb les varietats Garnatxa negra (50%) i la resta amb Cabernet Sauvignon i Syrah, que li aporten estructura i color. El sòl

de llicorella li dona la personalitat que té. És un vi d'un color granat molt intens, amb aroma complexa que recorda el cedre, torrats i fruites madures. En boca és molt equilibrat, saborós, amb tanins potents i llarg postgust. Un gran vi d'un petit i modern celler emparat per la prestigiosa DO Montsant. La criança durant nou mesos en bótes de roure francès l'afina i el prepara per acabar de madurar a l'ampolla.

Preu aproximat: 12 euros. Un altre element a tenir en compte és la graduació alcohòlica, molt correcta i gens excessiva, de 13,5°.

El celler elaborador: Celler Serra Major, SL, situat a Ulldemolins (Tarragona), va ser creat l'any 2007 per Santi Vinyes, pagès de professió i enamorat confessat del Montsant, juntament amb dos socis més, que també es van il·lusionar pel projecte. Per a més informació i comandes: Telèfon 646 03 46 68 (Borja) i www.girovi.cat.

Col·leccionisme

Festes de bicentenari

Emissions postals per la independència de nou països americans

Xavier Romero

L'administració postal espanyola commemora amb un segell de 0,78 euros de facial aparegut el mes passat el bicentenari de la independència de les repúbliques iberoamericanes, nou en total. L'efecte filatèlic està il·lustrat amb les banderes d'aquestes nacions a més de l'espanyola, les quals estan acompanyades pel logotip «200. Libres y unidos». El nou segell forma part de la sèrie *Efemérides* i s'afegeix als que aquests països americans –Argentina, Bolívia, Xile, Colòmbia, Equador, el Salvador, Mèxic, Paraguai i Venèçuela– estan emetent per a la mateixa commemoració.

L'any 2007 es va constituir a Santiago de Xile l'anomenat Grup Bicentenari, que des del 2009 i fins l'any que ve està desenvolupant un seguit d'activitats coordinades i d'un caire ben divers, amb connotacions culturals, històriques i de germanor entre totes elles. A la darrera trobada, a Mèxic DF, es va recomanar fomentar la lliure incorporació de tots els altres països de la Comunitat Iberoamericana de Nacions. Des del primer moment, l'Estat espanyol va mostrar el seu interès per formar part del Grup, donant suport en tot moment a la commemoració bicentenària.

El mateix 11 d'octubre va aparèixer un altre facial, del mateix import que l'anterior i amb relació igualment amb Iberoamèrica, en corres-

pondre a les tradicionals sèries anomenades Amèrica UPAEP (Unió Postal de les Amèriques, Espanya i Portugal). El motiu que il·lustra l'efecte és de lliure iniciativa per part de cadascun dels països membres, i el nostre ha elegit la silueta de la geografia peninsular, envoltada per la bandera en forma de franja o cinta, amb l'escut al seu interior, el símbol heràldic de l'Estat que al llarg de la història ha patit diverses modificacions i els elements del qual tenen una tradició de més de nou segles.

El disseny d'aquests segells és, com dèiem, de lliure interpretació per part de cada nació o Estat, per bé que seguint unes pautes que recomana la UPAEP, i que en la present emissió afecten tal com estem parlant les banderes i els símbols nacionals. Aquestes pautes i temàtica poden donar peu que els col·leccionistes novells tinguin opcions de desenvolupar qualsevol vessant relacionat amb les banderes, els escuts i altres signes d'identitat, o bé, i ja centrats en el continent iberoamericà, seguir la història i les personalitats de tants de territoris, amb un munt de possibilitats pràcticament il·limitat, fins a la figura de Cristòfol Colom, i encara més enre, endisant-se en les cultures anteriors o precolombines. En definitiva, com resulta evident, estem parlant de geografia i d'història, de cultura general a grans trets.

Gironins del segle XIX

Josep Nonó Bach

El teatre lluia com els joiells de les grans dames de la cort. Daurats i porpres, sedes i velluts. Tot eren reverències. Era una d'aquelles grans nits que tant li agradaven al Duc d'Osuna perquè recordaven a tothom qui era el més gran. Quan el públic ja era assegut va entrar el rei. La gent s'aixecà per mostrar els seus respectes. Després es feu el silenci. El mestre Nonó estrenava obra i a la cort es deia que al monarca aquell músic li agradava molt.

Josep Nonó Bach va néixer a Sant Joan de les Abadesses el darrer dia de l'any 1776 i va seguir la carrera de músic. Malgrat que al segle XIX el món començava a deixar enrere l'època de les corts sumptuoses on els compositors podien trobar un lloc de feina estable i guanyar-se la vida, Nonó encara en va poder gaudir, ja que va ser contractat pel duc d'Osuna, l'aristòcrata més important de l'Espanya del vuit-cents i que, com a melòman empedreït que era, mirava de mantenir una bona orquestra.

Ben aviat, a redós de la casa dels Osuna, Josep Nonó Bach va demostrar el seu talent musical, fins al punt que les seves capacitats van cridar l'atenció de la monarquia. Això va fer que el rei Carles IV el contractés i se l'endués al seu palau perquè dirigís la Reial Cambra; càrrec que el català fins i tot va ser capaç de mantenir quan Ferran VII va ocupar el tron, tot i la manera conspirativa com el fill va derrocar el pare per usurpar-li la corona.

L'any 1833, en morir el monarca, Nonó va ingressar al Reial Conservatori de Madrid, on va exercir de professor numerari de la càtedra de solfeig. Allà va continuar la tasca docent que ja havia iniciat durant els seus anys a la Cort, quan havia escrit llibres com *Escuela de Música*, una mena de manual editat el 1814 i, quinze anys més tard, *Gran mapa armónico*, on va voler reunir tot els acords coneguts fins al moment amb les seves respectives correspondències.

Josep Nonó Bach va morir a Aranda de Duero el 1845, quan tenia 69 anys. Segons el musicòleg Francesc Civil, aquell fill de Sant Joan de les Abadesses va ser un dels compositors més rellevants del Madrid noble de la primera meitat del segle XIX. Entre la seva producció, s'hi comptaven una trentena de singonies –de les quals només se n'ha conservat una–, diverses òperes i un *Te Deum*. Com passa amb gairebé tots els compositors catalans, és quasi impossible trobar la seva música enregistrada per poder-la gaudir al segle XXI.

Xavier Carmaniu Mainadé
Historiador i periodista